

модерне државе су велике, простране и многољудне и у њима је немогуће сакупити све људе на једном месту да би расправљали и одлучивали о нечему. С друге стране, и тај идеал демократске владавине-непосредне владавине већине не значи апсолутну слободу да се ради шта се хоће, већ (по Монтескијеу) је та слобода у ствари право да се чини оно што закони дозвољавају. Зато иако је и он био привржен чистој демократији, прилазио јој је опрезно, на један, рекло би се аристотеловски начин уочавајући и њене врлине и мане. По њему „у слободној држави свако ко се сматра слободном душом мора собом сам да управља, законодавну власт треба да има читав народ. Али како је то у великим државама немогуће а у малима повезано с многим незгодама, народ треба да преко својих представника чини оно што не може да учини сам.“ И за Џон Лока који је тежио савршеној демократији (подразумевајући под њом облик владе у друштву у коме већина има целокупну власт и врши је тако што доноси законе за целу заједницу које извршава преко службеника које сама именује) не може се без резерве рећи да је био такав истински демократа. Иако је веровао да се политичка власт одржава поверењем народа, није јасно означио кога треба убројати у народ и под којим условима се то поверење даје. И за њега и друге присталице чисте демократије не може се рећи да су у њу веровали до краја и прихватили је без резерве, што говори само у прилог представничке демократије као стварно могућег и изводљивог облика организовања политичке власти у модерном друштву. Иако непосредна демократија више припада прошлости, а представничка демократија садашњости, не значи (како је већ речено) да није актуелна и да се и данас не примењује. Ако се не примењује самостално (као целовит политички систем), данас се комбинује са представничким системом па уместо чисте представничке имамо више једну полунепосредну демократију. Док је непосредна демократија заснована на начелу народне суверености дотле је представничка демократија заснована на начелу националне суверености и она је инструмент њеног остваривања. Идеја представничке власти и националне суверености је новијег датума и везује се за модерну (парламентарну) државу мада су почеци представништва (представљања) старији и везују се за рани Средњи век. Први облик представништва се појавио у Енглеској (почетком XIII века) и то је био Magnum concilium – Велики савет да би се из њега 1265. год. развио нови модел парламентарне владавине (Great Model Parliament) који је у XIV веку довршен правим енглеским парламентаризмом и Парламентом с уобличеном физиономијом и поделом на Горњи дом (Дом лордова) и Доњи дом (Дом комуна). И у другим државама тог доба (пре свега Француској) се преко сталешких